

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 69.

Elleve Session.

47de Møde.

Mandagen den 5te Mars.

(Fortsat.)

F. Nielsen (fortsat): Jeg tør ikke nægte, at dette kunde skee; jeg maa naturligviis indrømme, at jeg i høi Grad vilde misbillige det i alle Tilfælde, hvor det skete; men jeg spørger den ærede Minister: Ere vi Præster da uden Tilsyn? Hvis der er nogen Frygt for, at en Præst ved en saadan vidstrakt Begjærighed vilde forsømme sin egen Menighed, er der da ikke Provster til at paaminde ham, er der ikke Distrikter til at ivettesætte ham, er ikke selve den ærede Ministers Embede oprettet for at tage Vare paa os og for at tilholde os under Ansvar først og fremmest at passe vort Eget? Kan den, der viser sig forsømmelig, ikke stilles for en Provsteret? Og troer den ærede Minister, at Provsterettens Dom vilde falde lempelig over en saadan Mand, der gik ud paa ved selvfremkaldt Indblanding i mange fremmede Sogne at fortrædige Embedsbrødre? Jeg troer ikke, at der mangler tilstrækkelig Dyrighedsmyndighed til at passe paa dem, der vilde skride ud over deres Grændser. Hvad de forskjellige mindre Inconvenientser angaaer, saa vil jeg gjøre opmærksom paa, at de paa det Naturligste rette sig af sig selv. Derfor en Mand faaer Lov til at lade en fremmed Præst komme til sin egen Sognekirke, saa kan der naturligviis slet ingen Indvending komme om Brugen af Kirkeflokkerne, om Brugen af Kirkefarrene, af Kirkehusene, af Brød og Vin; og om, at

Kirken behøver Reengjørelse i Anledning af disse Handlinger; thi der kommer jo da slet ikke flere Børn til Daaben, slet ikke andre Føll til Brudevielse, slet ikke andre Føll til Ligbegængelse, end netop de samme, der ellers komme, nemlig de, der høre til samme Sogn og ere indenfor samme Sognegrændse. Der ligger Noget i Baggrunden, troer jeg, for dem, der have imod denne Sag, og det er, at der er en Fraction af Præster i vor Folkekirke, man i saa Henseende frygter, en Fraction af Præster af særegne kirkelige Anskuelser, Mænd med megen Energi. Enhver, der kender mig som Præst, veed, at jeg ikke hører til denne Fraction, at jeg ikke billiger dens særegne Læresætninger, at jeg ikke bifalder den Maade, hvorpaa de søge at løsrive Kirken fra Staten og at ophæve de Institutioner, der paatrykke vort Føll, som Føll betragtet, Charakteren af et christeligt Føll. For mig staaer det saaledes, at Christendommen er ikke blot den enkelte Mands Sag, men er ogsaa en Folkesag; thi Han, der indstiftede vor Kirke, sagde: „Gaaer ud i al Verden og gjør alle Følls slag til mine Disciple“. Men jeg føler mig dog kaldet til at give den Erklæring, at paa de forskjellige Steder i Landet, hvor jeg har været ansat som Præst, har jeg paa hvert af dem truffet Een eller Flere blandt mine Embedsbrødres Kreds, der hørte til denne Anskuelse, og jeg har altid været nødtvungen til ikke at regne dem til de ringeste, men til de dygtigste blandt Brødrene. Jeg har glædet mig ved at rælle dem en Broderhaand; jeg har gjerne udvevlet Anskuelser med dem, jeg har ofte fundet mig vækket og paavirket ved